

Arrest

nr. 200 355 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 2 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat M. BULTHEEL, die loco advocaat D. VAN HEUVEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt in de nota op dat het verzoekschrift onontvankelijk is bij gebreke aan een uiteenzetting van de feiten. Dit kan niet worden aangenomen vermits uit de bestreden bijlage 20 en het administratief dossier genoegzaam blijkt op basis van welke feiten de bestreden beslissing werd genomen. De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen

1.2. Verder werpt de verwerende partij op dat het verzoekschrift onontvankelijk is, aangezien er geen *“middeluiteenzetting”* zou zijn. De Raad merkt op dat uit eenvoudige lezing van het enig middel in het verzoekschrift duidelijk blijkt op welke wijze verzoeker de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht. Dat er geen *“middeluiteenzetting”* zou zijn, kan, gelet op de inhoud van het verzoekschrift, niet worden bijgetreden. Deze conclusie dringt zich des te meer op gezien de verwerende partij in ondergeschikte orde zich verdedigt met betrekking tot de door verzoeker opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen. De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen.

1.3 De Raad stelt echter wel de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hiertegen immers geen middel ontwikkeld. Het enig middel is uitsluitend gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit werd in de beschikking reeds aangegeven en verzoeker brengt ter terechtzitting niets in tegen deze vaststelling (cf. punt 2.4.).

1.4. Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, aan: *“Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 24 oktober 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 31 oktober 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2018 staat het volgende vermeld: *“[...] De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te benadrukken dat de verwerende partij haar om bijkomende inlichtingen had moeten vragen en dat zij zich niet kon vergenoegen met de vaststelling dat de nodige documenten niet werden overgemaakt. Waar de voorzitter opmerkt dat zij met haar uiteenzetting lijkt te volharden in het verzoekschrift, ontkent de verzoekende partij dit niet en stelt zij dat zij de nadruk wil leggen op een element hiervan. De verwerende partij verwijst naar haar nota en stelt dat het aan de verzoekende partij toekwam haar aanvraag voldoende te stofferen, te meer omdat het stadsbestuur het haar perfect duidelijk had gemaakt welke documenten zij diende over te maken en binnen welke termijn zij dit diende te doen.”*

2.5. Door louter te volharden in het verzoekschrift en door de nadruk te leggen op een argument dat hierin werd ontwikkeld, met name dat de verwerende partij verzoeker om bijkomende inlichtingen had moeten vragen en dat zij zich niet kon vergenoegen met de vaststelling dat de nodige documenten niet werden overgemaakt, brengt verzoeker niets in tegen het gestelde in de beschikking op dit vlak, met name dat het aan de aanvrager van een verblijfsaanvraag toekomt zijn aanvraag te stofferen met alle door hem nuttige geachte stukken, waarbij er geenszins enige verplichting op verweerder rust om in deze enig eigen initiatief te ondernemen om zich bijkomende stukken te laten overmaken. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

2.6. Het enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA